

Sygn. akt V CSK 568/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku P.P. i M.P.

przy uczestnictwie Gminy S.-Zakładu Gospodarki Komunalnej
i Mieszkaniowej "Ś."

o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 10 lutego 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawcy powołali się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego wskazanie, jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania istotnego zagadnienia prawnego, nakłada na skarżącego obowiązek nie tylko sformułowania tego zagadnienia, ale, co istotne, przedstawienia wyczerpującej argumentacji prawnej oraz wykazania, że jest to zagadnienie nowe, dotychczas nierozstrzygnięte oraz że jego precedensowy charakter będzie miał znaczenie przy rozstrzyganiu spraw podobnych przez sądy powszechne. Uzasadnienie, zatem tej przesłanki wymaga od skarżącego szczególnej staranności w wykazywaniu „istotności” zagadnienia, które musi mieć charakter prawny. Natomiast w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15).

Skarżący nie spełnili powyższych wymogów. Powołując się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. sformułowali zapytanie „czy uprawnionym było uznanie przez sąd drugiej instancji oceny, iż składający apelację wykonał żądanie przez sąd drugiej instancji wezwanie do usunięcia braków formalnych kasacji skoro uczestnik postępowania na konkretnie sformułowane żądanie sądu jak brzmi zapis w protokole rozprawy z dnia 27 lutego 2015 r., udzielił odpowiedzi w ocenie składającego kasację wymijającej cyt. "(...) wskazuję wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 92.400 zł (...) wnoszę o zmianę zaskarżonego Postanowienia Sądu Rejonowego dla W. VI Wydział Cywilny z dnia 25 września 2014 r. w całości

poprzez ustanowienie służebności przesyłu w zakresie i granicach przewidzianych obowiązującymi przepisami prawa oraz z uwzględnieniem obowiązującego stanu faktycznego niniejszej sprawy za wynagrodzeniem, a nie odszkodowaniem, w odpowiedniej wysokości." Tak sformułowana wątpliwość nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu powołanego przepisu. Skarżący pod pozorem zagadnienia prawnego kwestionują merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy na skutek apelacji uczestnika postępowania, podczas gdy, ich zdaniem, apelacja ta powinna być odrzucona. Skarżący domagają się, więc, aby Sąd Najwyższy dokonał oceny konkretnych czynności dokonanych przez Sąd drugiej instancji, a nie rozpoznał uniwersalny problem prawny. Dodać należy, że w zaniechaniu odrzucenia apelacji skarżący upatrują jednocześnie nieważności postępowania, nie wskazując jednak, którą przyczynę nieważności wymienioną w art. 379 k.p.c. mają na uwadze. Sąd Najwyższy nie dostrzega w postępowaniu przed sądem drugiej instancji nieważności postępowania z żadnej z przyczyn objętych art. 379 k.p.c.

Wskazując na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący podali, że doszło do naruszenia art. 305¹ k.c., art. 305 § 2 k.c., art. 140 k.c., art. 143 k.c. oraz art. 154 ustawy z dnia 2 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz.U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2063, obecnie: tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 121, ze zm., dalej „u.g.n.”), w związku z Uchwałą NR XLIII/[...]/14 Rady Miejskiej w S. z dnia 28 marca 2014 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy S. przez dokonanie zmiany orzeczenia Sądu pierwszej instancji na podstawie opinii powołanego w postępowaniu dwuinstancyjnym biegłego, pomimo że biegły ten w sposób dowolny i niezgodny z jedną z podstawowych zasad szacowania wartości nieruchomości przyjął dla określenia wartości nieruchomości aktualny sposób użytkowania. Przy tak sformułowanym uzasadnieniu tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypomnieć należy, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) tymczasem podana w skardze argumentacja sprowadza się do kwestionowania wniosków zawartych w opinii biegłego D.M. i przedstawiania

własnego stanowiska w tej kwestii, bez wyjaśnienia, w jaki sposób doszło do widocznego *prima facie*, bez potrzeby szerszej analizy, naruszenia przepisów prawa.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 5 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018 r., poz. 265).

aj

a.ł.